

Majoros Enikő

Elhallgatott szavak

*Mint aki sóhajok között született,
képtelenség, de mindig nevetett,
odébb tolta a mozdulatokat,
félbe harapta a mondatokat,
úgy nézett, mintha már mindegy volna,
mi a fontosabb, a holnap, avagy a ma.*

*A félbe harapott gondolatok között
ki bírná tovább mondani:
a ki nem mondott másik felét?
az elhallgatott, savanyú szavak ízét?
A félbe harapott mondatok között
csak bambán mosolygunk tovább.
Keressünk-e még értelmet, bármit?
Nem tudtuk, hogy képtelenség,
az eldobott másik.*

*Már nincsen a helyén semmi,
vigyorgunk bambán egymásra,
mint aki messzebbre vágya,
az elhallgatott szavakkal védett
mennyországba.*

A világ között a kapocs

*Vannak angyalok, akik csak néznek minket
a messzeségből,
jól tudnak mindent rólunk, rólad,
az emberi veszteségről,
tudják, hogy mikor ébredünk,
mikor fekszünk és térdelünk.*

Önzőbben nézünk, mint máskor,
úgy térdelünk, mintha jogos részünk volna,
mintha nekünk több, jobb, másabb,
egészségesebb élet járna,
mintha csak értünk szólna minden ének,
általunk lehetne teljesebb az élet,
mintha csak nekünk volna jussunk,
minden fényre, ebédre, zenére,
mintha a nap is miattunk remélne.

Úgy ragaszkodunk minden
apró mozdulatunkhoz,
mintha mi volnánk a világ között
a kapocs.
Pedig nem vagyunk mások, csak sóhajok,
nem értünk úgy igazán semmihez,
ajkunk remél, kér és könyörög:
megalázkodunk, ha kell,
reggeltől estelig,
várjuk a mindent,
a nekünk elrendelt
csodákat, fényeket,
előbbre téve a mi vágyainkat,
ölelgetjük rongyos életünket.
Mintha mi lennénk a kezdet, a vég,
csak a mi álmunk lehetne a fontosabb,
és nem volna helyettünk jobb, kiválóbb,
ügyesebb senki.

Uram, jó volna az önzőségünk helyett
könnyűnek lenni,
mint a szellő, a harmat, a virágok illata,
félteni, szeretni, élni, csak úgy, egy napra,
egy pillanatra.

Egyszerű vendég

*Szeretnéd-e, ha a bölcsesség
vendég lenne az asztalunknál?
Ha ülnénk együtt órákon át,
és mozdulataink betöltenék a szobát,
ha a szemünk körül vidám,
egyszerű fényesség lebegne,
ha minden percünk apró öröm,
kacagó játék lehetne.*

*Szeretnéd-e, ha a bölcsesség
egyszerű vendégnél is több volna?
Ha az ajkaink körül minden ránc,
szépen, egyenletesen kisimulna,
ha úgy néznénk egymást,
időtlen idők óta, örökre,
mint aki képes rácsodálkozni
minden parányi, kevés örömré.*

*Ha nevetnél, és tudnád,
hogyan jó nekem, neked,
ha szeretnél, és akarnád,
hogyan fogjam a te kezéd.*

*Ha úgy nevetnél, egyszerűen, kedvesen,
hogyan nem fájna többé az én lelkem,
ha a két kezünk áldást kérne
a mi életünkre,
ha boldogok lehetnénk, te és én,
csak úgy egyszerűen,
mindörökre.*